

have Tilladelse til at komme ind i Danmark. Vedkommende faar samme Svar som alle de andre, at han nemlig maa oplyse, at det er i danske Statsborgeres Interesse. Jeg har ogsaa Sager liggende her, som viser, at tyske Artister har faaet Tilladelse til at komme op i Nordslesvig, fordi der har foreligget gode anbefalinger for disse Folk, og fordi Folk her har bedt om, at de maatte komme; thi saa er det nemlig i danske Statsborgeres Interesse. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Schmidt maa indøemme, at den Fortolkning, som jeg her har fremsat, er saa selvfølgelig; naar der er Tale om Pas, saa betyder „tysk“ Folk Syd for og „dansk“ Folk Nord for Grænsen. Det er saa indlysende som vel muligt. Men det ærede Medlem mener maaske ikke, at det passer i dette konkrete Tilfælde. Jeg skal læse op, hvad det ærede Medlem siger herom: „Jeg har her en Besked, som er givet til den tyske Forening, en Slags selskabelig Forening i Sønderborg, der ønskede, at en plattysk Recitator, Fischer, skulde komme at præsentere sin Kunst dér. Der er da blevet svaret fra Paskontorets Side, at det kunde ikke lade sig gøre, men at der skulde en Ansøgning til Ministeriet til“. Længere nede staar der: „Den samme Besked har jeg set flere Gange ellers“... og saa kommer den nærmere Motivering. Men dér maa jeg gøre det ærede Medlem Hr. Schmidt opmærksom paa — og det tror jeg ogsaa, det ærede Medlem vil forstaa, naar han nu har hørt min Udvikling —, at den Skrivelse, som jeg laante af det ærede Medlem, den var netop ikke rettet til en dansk Forening i Sønderborg; den er rettet til Hr. Fischer, Recitator i Kiel, altsaa netop ikke rettet til et Firma i Sønderborg. For hvis vi havde svaret et tysk Firma i Sønderborg, at det skulde være i dansk Interesse, saa er den Fortolkning selvfølgelig absolut rigtig, som det ærede Medlem hævdede; men Skrivelsen er rettet til en Person i Kiel, som har faaet det Svar, som enhver anden vilde faa, at Folk Syd for Grænsen maa oplyse, at det er i dansk Interesse, d. v. s. i danske Statsborgeres Interesse, at de skal herop.

Dette var altsaa ikke et Spørgsmaal om Udvisninger, det var et Spørgsmaal om Adgang her til Landet. Maa jeg for Resten i den Forbindelse gøre et Side-spring. Det ærede Medlem siger, at nu har man i Nordslesvig mange flere Embedsmænd end i den tyske Tid. Det strider jo imod den Følelse, man almindelig har heroppe. Jeg har ladet Sagen undersøge for det Omraade, der sorterer under mig, saa

vidt jeg har kunnet i den korte Tid. Tidligere havde man dernede 97 Dommere, Sekretærer og anden Hjælp iberegnet; nu har vi 81, hvoraf de 13 kun er midlertidige, saa det forekommer mig nærmest, at det er en Nedgang, disse Tal udviser. Men det ærede Medlems Anskuelse ikke snarere skulde hidrøre fra, at tidligere var man vant til at se disse tyske Embedsmænd, og saa faldt de ikke saa stærkt i Øjnene. Nu er det nye Mænd, de falder mere i Øjnene, og derfor faar man let det Indtryk, at der er flere. I hvert Fald, hvad angaar Antallet af Dommere, er det ikke rigtigt. Hvad derimod Politiet angaar, altsaa Antallet af Politibetjente, tror ogsaa jeg, at der er kommet for mange derned, men det er man vist ogsaa fra alle Sider enig om, at det maa man se at faa rettet.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo kom mere direkte ind paa nogle Udvisninger end det ærede Medlem Hr. Schmidt, dog ikke paa Udvisninger, som er foretagne af mig — de er overhovedet ikke blevet berørt —, men paa Udvisninger, der er foretagne af den interallierede Kommission. Det ærede Medlem vidste allerede paa Forhaand, hvad jeg vilde svare. Det ærede Medlem vidste, at jeg vilde svare: Ja, men jeg har ikke Ansvar for Statspolitiets Handlinger. Men dér maa jeg bedrøve det ærede Medlem. Saa længe jeg er Minister, haaber jeg aldrig nogen Sinde at komme til at skyde Ansvar over paa andre Embedsmænd, det være sig Departementschefer, Kontorchefer eller Statspolitiet. Hvad der sker, har jeg selvfølgelig det fulde Ansvar for, og jeg har selvfølgelig ogsaa det fulde Ansvar for, hvad Statspolitiet har gjort i den Tid, det har staaet under mit Ministerium, saa længe jeg har været Minister. Men jeg vil oplyse det ærede Medlem om, at de Udvisninger, som han omtalte, er foretagne af den interallierede Kommission, og den staar ikke under mig. Og derfor kan jeg selvfølgelig ikke gaa den Vej, som man fra Socialdemokratiets Side ønskede, at jeg skulde gaa, nemlig ophæve, hvad den interallierede Kommission havde foretaget. Jeg svarede straks, da jeg blev spurgt om det i Landstinget: Nej, det kan jeg ikke, og det vil jeg ikke. Den interallierede Kommission har det fulde Ansvar for det, og vi kan ikke ophæve, hvad den har gjort. Noget andet er, at hvis de enkelte Personer, som er udviste, skulde indsende Andragende, saa vil hver enkelt Sag blive taget op til Overvejelse, og saa vil man se, om det under Forholdene, som de nu er, kan tillades vedkommende at komme herind i Landet.